

„Aki a mennyből jön le, az mindenki fölött áll. Aki viszont a földről való, az földies, és a földi dolgokról beszél.”

A mai evangéliumi rész világosan szembeállítja egymással a fönti és lenti világot, azaz a Mennyországot és a földet, és közben Jézus mennyei 'bekötöttségét' hangsúlyozza: „Akit Isten küldött, Isten igéit hirdeti, mert Isten nem adja szűkösen a Szentlelket. Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe helyezett.” Nagyon könnyű ezekből a szavakból arra a következtetésre jutni, hogy az isteni szféra és a mi emberi szféránk közti különbség csak Jézus számára átjárható, ezért lehetetlen követnünk őt. A mi feladatunk tehát nem Jézus követése, hanem a benne, mint isteni személyben való hit (bármilyen jelentsen is ez). Nos, e könnyű értelmezésünket maga Jézus cáfolja meg egy jól irányzott zsolttárádézettel a János-evangélium egy másik pontján: „Hát nincs megírva törvényetekben: »Én mondtam: istenek vagytok«?» (Jn 10,34)

Máshogy kell tehát megközelítenünk ezt az evangéliumi szakaszt. Mi emberek mind Isten küldöttei, Isten fiai vagyunk – vagyis inkább azzá kellene lennünk. Saját magunkban is naponta megéljük a fönti és a lenti világ szembenállását: hiába hallgatjuk Isten igéjét, szavaink és tetteink földiesek, 'alantasak'. Nap mint nap megtapasztalhatjuk bennünkben a jóra törekvés és a rosszra való hajlam drámáját, mert bár mindnyájan megtanultuk, hogy „jónak kell lenni”, a rosszság mégis sokszor könnyebben jön akár gondolatban, akár tettben, akár mulasztásban... Nem a büntudatot kell azonban erősítenünk magunkban, hanem saját Istenfiúságunk tudatát (vö. Mt 5,45), amely nem önteltté tesz, hanem feladatra hív, hogy tanúságot tegyünk az isteni jószágról.

Tudatában vagy-e, hogy Te is Isten szeretett Fia vagy Leánya vagy? Követni próbálsz-e azt a Fiút, aki ezt elmagyarázta nekünk, vagy csak hinni akarsz benne?

Bajnok Dániel, Budapest